

HÜZÜN
ADASINDA
BİR KÖY
Gökeada - Bademli
(İmroz-Çliki)

Deniz Kavukçuoğlu





DENİZ KAVUKÇUOĞLU

HÜZÜN ADASINDA
BİR KÖY

Gökçeada-Bademli
(İmroz-Gliki)

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

2. basım: Eylül 2013, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: Aykan Özener

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaası

Merkez Efendi Mahallesi Gümüşsuyu Cad. No: 18, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-1837-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

DENİZ KAVUKÇUOĞLU

HÜZÜN ADASINDA
BİR KÖY

Gökçeada-Bademli
(İmroz-Gliki)



Deniz Kavukçuoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Deniz Bitti, 1998

Canım Acıyor Baba, 2006

Komik Şeyler Yazmak, 2007

Alageyik Sokağı Bir Liman mıydı?, 2008

Kedi Gülüşü, 2008

Onu Ben Öldürdüm Leonardo, 2008

Sen Vatan Haini misin Baba?, 2008

Zarife, 2008

DENİZ KAVUKÇUOĞLU, 1943'te İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da yaptı. 1963 yılında Almanya'ya gitti. Tübingen, Heidelberg ve Nürnberg'de felsefe, tarih, ekonomi okudu. 1970 yılından sonra Almanya'nın çeşitli kentlerinde, özel kuruluşlarda yönetici olarak çalıştı. Hamburg'da üç yıl öğretim görevlisi/proje yönetmeni olarak görev yaptı. Sıkıyönetimli dönemlerde yirmi iki yılı "zorunlu" olmak üzere, toplam otuz yıl Almanya'da yaşadı. 1960'lı yılların sonundan itibaren *Ant* dergisi, *Aydınlık* dergisi ve *Yeni Ortam* gazetesinde yazıları yayımlandı. 1990'lı yılların başında *Milliyet* gazetesinin yurtdışı baskısında, bir yıl da günlük *Aydınlık* gazetesinde köşe yazıları yazdı. *Şiddetten Demokrasiye / Sosyal Demokrasi ve Milliyetçilik*'i (Ercan Karakaş, Günay Özdoğan ve Murat Belge ile) 1996'da, *Karl Marx'tan Günümüze Almanya'da Sosyal Demokrasi'yi* 1997'de, *Deniz Bitti'yi* ve *Sosyal Demokraside Temel Eğilimler*'i 1998'de, *Alageyik Sokağı Bir Liman mıydı?*'yi 2002'de, *Sen Vatan Haini misin Baba?*'yi ve *Zarife'yi* 2003'te, *Kedi Gülüşü'nü* 2004'te, *Bir Yolculuk Öyküsü / TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı'nın 25 Yılı'nı* 2006'da, *Tarih Her Sabah Yeniden Yazılır* ve *İnsan Suretleri'nin* 2007'de, *Umut: Sosyalizm'i* 2008'de, *Mühürdar'dan Moda'ya - Bir Gezinti Kitabı'nı* 2011'de yayımladı. 1992 yılı sonunda Türkiye'ye dönen Deniz Kavukçuoğlu, 1993 yılından bu yana TÜYAP AŞ'de Kültür Fuarları Genel Koordinatörü olarak görev yapıyor ve 1997 yılından beri *Cumhuriyet* gazetesinde yazıyor.

Eşim Sevgi Kavukçuoğlu,
Bademlili/Glikili komşularım
ve
dünyanın dört bir yanına dağılmış
İmrozlular
için
sevgiyle...

İçindekiler

Teşekkür	11
Hüznü gördüm / Doğan Hızlan	13
Birinci bölüm	
1. Gökçeada	19
2. Adalı olmak	22
3. Adaya dönüş	34
İkinci bölüm	
1. Görüşmeler	63
Üçüncü bölüm	
1. Siyasal ve hukuksal değerlendirmeler	189
2. Ulus devlet, milliyetçilik/ulusçuluk ve uygulamalar	198
3. Türkleştirme düşüncesinin psikolojik-travmatik kaynağı: yurtsuzluk korkusu	208
Dördüncü bölüm	
1. Gökçeada'da nüfus ve yerleşim	213
2. Belgeler	215
3. İmroz'un kısa tarihi	246

Teşekkür

Okumaya başladığımız bu kitabın odağında insanlar var.

Onlar bizim insanlarımız.

Bizim yurttaşlarımız.

Bizim coğrafyamızın ve Cumhuriyetimizin paydaşları.

Ne yazık ki yakın tarihimiz onların lehine işlememiş. Büyük acılar çekmişler ve yine ne yazık ki çektikleri acıların farkında olmamışız. Acılarını paylaşmamışız.

Atalarının kök saldıkları topraklardan sürülmüşler.

Tek “suçları” Rum olmaları.

Bu kitap İmroz/Gökçeada Rumlarının yaşadıkları hayatları kendi ağızlarından öyküsü...

Yurtsuzlaştırılmışlar, ama gitmeye zorlandıkları ülkelerde gözleri hep arkada kalmış. Terk etmek zorunda kaldıkları toprağı, adalarını, İmroz/Gökçeada’yı hiç unutmamışlar.

Nerede yaşamış ve yaşıyor olsalar da adalarının kendilerinin öz yurtları olduğu duygusunu taşımışlar.

Bu kitabın ortaya çıkmasında o insanlardan pek çoğunun katkısı var.

Eğer Bademlili/Glikili komşularım, dostlarım anılarıyla, yaşadıklarıyla bana destek olmasalardı bu kitap eksik kalırdı.

Bana yüreklerini açtılar.

Bunun için yıllarca içlerinde taşıdıkları, duygularına, düşüncelerine, sözlerine engel oluşturan korku eşiğini aşmaları gerekiyordu.

Aştılar.

Onlara teşekkür borçluyum.

Gökçeada/İmroz üzerine yazılmış kitapların, makalelerin, yapılan araştırmaların sayısı ne yazık ki parmakla sayılacak kadar az.

Ulaşabildiğim tüm kaynakları taradım.

Kitap ve makalelerinden yararlandığım Güliz Beşer Erginsoy’a, Feriye Tansuğ’a, Burçak Güven’e, Azer Bortaçına’ya, Mehmet Y. Yılmaz’a, Tuğçe Baran’a (Mutlu Tömbekici), Ayşe Hür’e, Baskın Oran’a, Rifat. N.

Bali'ye, Celal elik'e ve sahaf dostum Necdet Nişli'ye teşekkür ediyorum.

Ayrıca beni Gökçada'yla tanıştıran yarım yüzyıllık dostlarım İnci ve Yüksel Pazarkaya'ya teşekkürü borç biliyorum.

Hüznü gördüm

Eğer Gökçeada'yı görmeseydim, bu kitap beni böylesine etkilemezdi. Deniz Kavukçuoğlu'nu görmeye Gökçeada'ya gittiğimde, terk edilmiş/terk ettirilmiş evleri gördüm. Orada yaşanan günlerin hayaletleri kimse-siz dolaşıyordu etrafta hâlâ. Arafta kalmışçasına... Gidip de dönmeyenlerin öyküsünü dinledim, dönenlerin dramlarını, anılarını öğrendim.

Adaların, anakaranın dağdağasından yalıtılmış bir atmosferi vardır. Adada insanı kendisine bağlayan ilk yerler arasındadır. Ada üzerine söylenmiş onlarca söz, yazılmış onlarca kitaptaki tüm tanımlamalar Gökçeada için fazlasıyla gerçektir. Tüm ifadelerin karşılığını bulduğu bir adadır.

Gökçeada'nın kitabı; yalnız bir adanın değil, göçün, mübadelenin, zorla evlerinden/vatanlarından sürülmüşlerin trajedisinin kitabı. Tüm bunları yaşayanların duyguları sizi de etkileyecek.

Adada gün batarken her şeyin sonlandığı duygusuna kapılırsınız.

Deniz Kavukçuoğlu'nun kitabı belgeleriyle, bilgisiyle, tanıklıklarıyla, söyleşilerle, araştırmalarıyla, bize yaşanan birçok acının dipnotlarını gösteriyor. Hepsinin romanını yazıyor.

Kitapların yazılış öyküsünü çok merak ederim, onun neden bu adaya geldiğini, neden burada yaşamayı seçtiğini okudum.

Hiç kuşkusuz bir edebiyatçıyı bu adanın çekiciliği kadar trajedisi de çekmiştir.

Adada kalanların dayanışması, dostlukları bir başkadır. Çünkü bir arada yaşamak onları organik bir bağ içinde tutar.

Kavukçuoğlu, bu bağın bütün düğümlerini gösteriyor. Kendisi de artık içinde olduğu bu bağı içeriden aktarıyor. Onun gibi, benim gibi kozmopolit İstanbul'da yaşamaya alışanların gözünde Gökçeada'nın dünden bugüne serüvenini daha derinden anlamamızı sağlıyor.

Ada hakkında bilgi vermeselerdi, orada yaşayan Rumların başına gelenlerden söz edilmeseydi, hiçbir bilgin olmasaydı, hattâ sadece adanın kendi doğasını dolaşmış olsaydım bile buranın hüznünü mutlaka yazardım. Çünkü Gökçeada'nın taşına sinmiştir gördükleri...

Bu tür kitapları bekleyen bir tehlike vardır, gözlemlerinizi yazarsınız, birkaç kişiyle konuşur yüzeysel bilgilerle yetinir sonra apar topar bir şeyler aktarırsınız.

Deniz Kavukçuoğlu, bu hataya düşmüyor. Zaten öyle bir hata yapacağına sanmak safdillik olur. *Sen Vatan Haini misin Baba?* başta olmak üzere başka diğer kitaplarında da anlatılan olayın, mekânın, kişinin tarihini anlatan Kavukçuoğlu bu kez çıtayı daha da yükseltiyor. Buradan sürgüne gönderilen, masasındaki kahvesini içmeden buradan gitmek zorunda kalanlarla konuşmuş. Ada'nın yerel tarihini, o tarihin öznelerini, o öznelerin hikâyelerini de yazmış. İnanıyorum ki mübadelenin, sürgünlerin doğru tarihinin yazılması için bir tarihçinin gereksinim duyacağı birçok önemli bilgi bu yerel tarih kitaplarında yer alır. Kavukçuoğlu'nun kitabı da bunlardan biri.

İnsan doğduğu yeri hiçbir zaman unutamaz, yıllar sonra da anıları onu çağırır. Böyledir bu. Kavukçuoğlu'nun Türkiye'ye dönemediği, giremediği yılları, o yıllarda yaşadıklarını, çektiklerini dostları ve önceki kitaplarını okuyanlar bilir. Siyasal gerekçelerle, yıllarca yurdundan uzak kalan, vatandaşlıktan atılan Deniz Kavukçuoğlu kadar kimse bu kadar gerçekçi ve samimi duyarlılıkla yazamazdı. Damdan düşen damdan düşenin halinden anlar, atasözünün ispatı bu kitap. Onların ruh halini, yaşadıklarını en iyi o anlatabilirdi çünkü en iyi o anlayabilirdi.

Ada'dan hâlâ ayrılmayanlarla, ayrıldığı halde yaz mevsiminde memleket özlemlerini gidermek için gelenlerle ben de konuştum. Kitabın kahramanlarını ben de dinlemiştim. Gökçeada'ya gittikten sonra, kitapta tanıştığınız herkesi göreceksiniz...

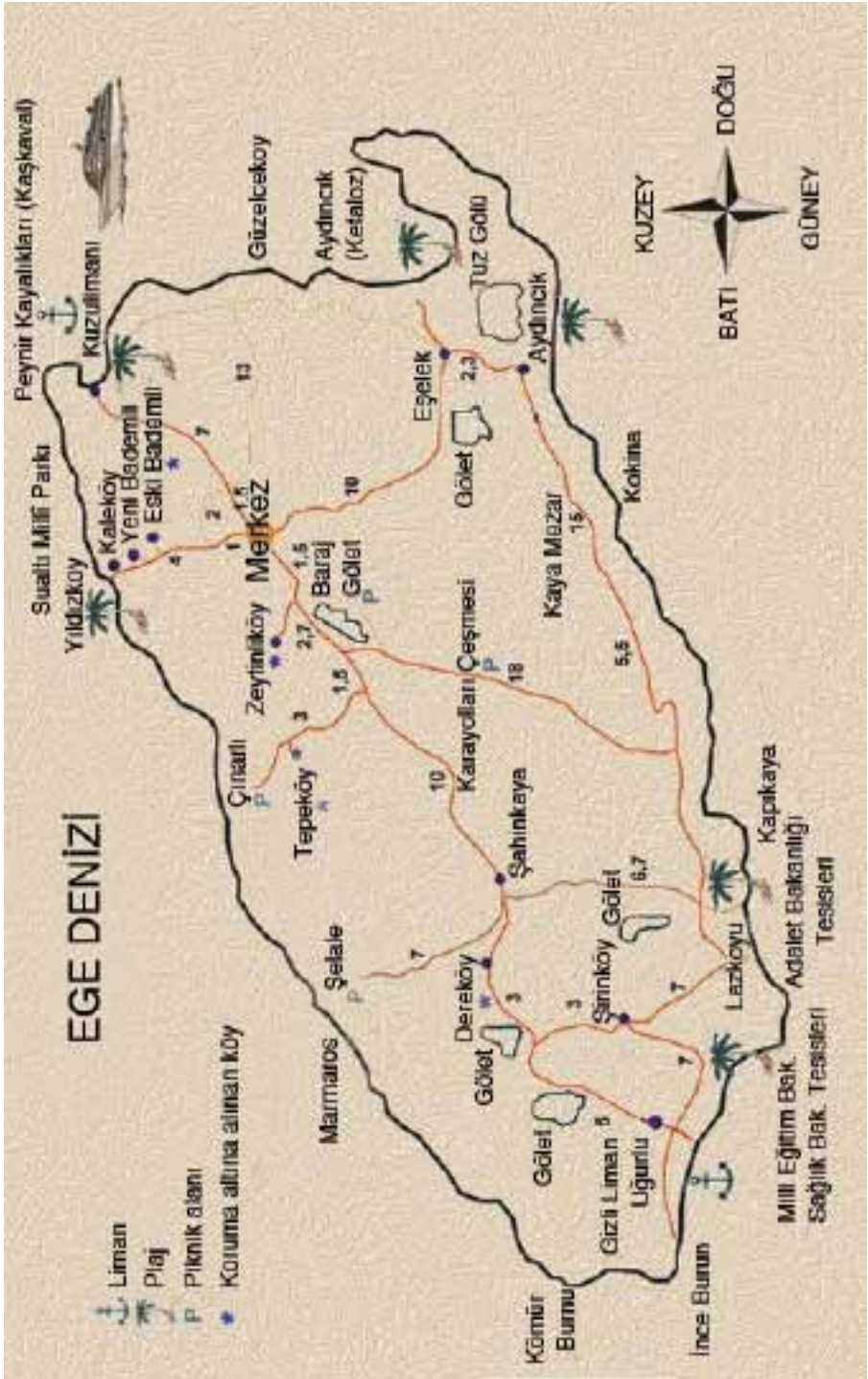
Lozan sonrası gerçekleşen, mübadelenin ve sonraki mübadele olgusunun insanlardaki travmalarını buradan bir kez daha okuyun.

Buradan gitmek zorunda kalanlar sadece kendilerine reva görüleni anlatmıyorlar, olayı yaşayan herkesi, komşularını, mübadil Türklerin başına gelenlere de değiniyorlar.

Ada'da yaşayanlar neleri gördü, neler yaşadılar? Siyasetçiler buraya nasıl baktılar, durumu iyileştirmek için neler yaptılar? Ada halkının kendi çözümleri neler? Doğası, tarihi, mirası, kültürü, insanları, gündüzü, gececi, mevsimi ile Gökçeada kitabı. Gökçeada'yı tanıyın, mübadelenin iç yüzünü öğrenin, mübadillerin acısını okuyun. Belgesinden duyarlılığına, hukuk tarihinden gündelik yaşamına kadar Ada'yı anlatan mükemmel bir kitap.

Doğan HIZLAN

Birinci bölüm



Gökçeada

Gökçeada 2009 yılına kadar benim için bembeyaz bir sayfaydı. Türkiye'nin bu en büyük adasına ilişkin bilgim yok denecek kadar azdı. Oysa bir yere ilişkin olarak duyulan arzuyu da, merakı da uyandıran bilgidir, bu nedenden ötürü burada arzudan da, meraktan da söz edemiyorum.

Fakat Gökçeada adını birçok kez dostlarım İnci ve Yüksel Pazarkaya'dan duymuştum. Onların adada bir evleri vardı; ne zaman karşılaşırsak –ki son yirmi yıldır kitap fuarları nedeniyle sıkça karşılaşıyoruz– söz adadan açılır, her defasında beni ve eşimi evlerine davet ederlerdi.

2009 yılının Ağustos ayı sonunda iki haftamızı geçirdiğimiz Bodrum'dan dönüyorduk. İstanbul'da bizi bekleyen önemli bir işimiz yoktu. Eşime, üç-dört günlüğüne Gökçeada'ya uğrayalım mı, diye sordum. Yanıtı olumluydu. Pazarkayalara telefon ettim. Sevineceklerini söylediler. Bir akşamüzeri Çanakkale-Kabatepe'den feribota bindik, bir saat on beş dakika sonra Gökçeada Kuzulimanı'ndaydık.

Pazarkayaların evi Bademli köyündeydi. Tarif üzerine Kuzulimanı'ndan ilçe merkezine doğru hareket ettik. Yedi kilometrelik asfalt yolun büyük bölümü kırsaldan geçiyordu. Çevrede hemen hiç yapı yoktu. Yolun her iki yanındaki yeşil alanlarda otlayan, arabamızın karşısına çıkıp sonra korkuyla çevreye dağılan koyun ve keçilerin başıboşluğu bizi şaşırtmıştı. Yapılaşma ilçe merkezine çok az kala ortaya çıkıyor, giderek yoğunlaşıyordu. İlk izlenimiz adadaki yapılaşmanın Anadolu veya Trakya kasabalarındakinden farklı olmadığıydı. Yapılar arasında mimari ölçütler açısından hiçbir uyum yoktu. Mimari tarzlarından geçmiş yıllardan kaldığı anlaşılan çok az sayıdaki, tek katlı, iki katlı taş evler çarpık beton

yapılar arasında görünmez olmuştu.

İlçe merkezindeki küçük meydandan Kaleköy yoluna saptık. Bu yoldaki yapılar, konumları ve görünüşleri açısından geldiğimiz yoldakilerle karşılaştırıldığında daha derli toplu bir görünüm sergiliyordu.

Dostlarımızın tarifine göre Alay Komutanlığı'na ait arazinin duvarı biter bitmez sağa, bizi köye götürecek olan yokuşlu yola sapacaktık. Öyle yaptık. Yolun asfaltlanmış ilk bölümü arnavut-kaldırımli bir yokuşa bağlanıyordu. Burada karşımıza çıkan yıkıntılar, kapıları, pencereleri çürümüş, çatıları çökmüş, bahçelerinde yaban otları, çalılar bitmiş, topraklarından yararsız ağaçlar yükselmiş taş evler içimizi hüznle doldurmuştu. Yıkıntıların yansıttığı terk edilmişlik duygusu öylesine yoğundu ki aralarındaki oturulabilecek durumda olanları, içinde insanların yaşadığı evleri göremiyorduk. Yokuşun sonu bir üç yol ağzıydı. Tam karşıda dışı beyaz kireç badanalı, iki katlı bir yapı vardı.

Kapısının iki yanında, önlerine birer masa konmuş ahşap banklar vardı. Masaların üç yanı iskemlelerle çevrelenmişti. Masalar doluydu. En yakınımızdaki masada kâğıt oynayan birine aradığımız evi sorduk. Gösterdi. Kolayca bulduk evi. İnci her zamanki hamaratlığı ve konukseverliğiyle evin önündeki terasta hem çok zengin hem de iştah açıcı bir masa hazırlamıştı.

Ev denize bakıyordu, çok güzel bir manzarası vardı. Köy tepede olduğundan oturduğumuz yerden aşağıdaki ova, Kale Limanı,



Köy yolu.



Öndeki yerleşim, Yeni Bademli köyü; tepedeki yerleşim, Kaleköy; karşıda Yunanistan'a ait Samotraki/Semadirek Adası.

Yeni Bademli köyü, sağ karşıdaki tepede Kaleköy ve sur kalıntıları, tam karşıda deniz ve denizin benzersiz maviliği, maviliğin ortasında da Osmanlıların “Cezire-i Semadirek”, Yunanların ve Rumların “Samotraki” dedikleri, yeni adıyla “Semadirek” adası görünüyordu.

Evin oldukça büyük bir bahçesi vardı; bağ kütükleri, domates, biber fideleri, nar, elma, erik, badem ve dut ağaçları ile yeşilin her tonunun var olduğu bir cennetti. Bahçenin alt bölümü ile sol yanında tek katlı birer taş ev vardı. Sordum, biri “kitabevi” öbürü de bizim kalacağımız “konukevi”ymiş.

Kuzulimanı'ndan gelirken gördüğümüz başıboş dolaşan koyunlar, keçiler, çarpık yapılaşma, duvarları, tel örgüleri bitmek bilmeyen askerî bölge, köye girerken bizi hüznendiren o yıkıntılar ve sonra karşısında büyülendiğimiz eşsiz manzara duygularımızı altüst etmişti.

Adalı olmak

Bademli'ye ilk yerleşen Türkler anlatıyor

Yaşamlarını Almanya'da, Köln'de sürdüren Pazarkayalar uzun yıllardır yaz tatillerini adadaki evlerinde geçiriyorlardı. Birkaç yıl önce emekli olunca adadaki kalış süreleri de uzamıştı. Artık yılın yarısı Gökçeada'daydılar. Buraya ilk gelişlerini, burada bir ev satın alma kararını nasıl verdiklerini merak etmiştim. Çünkü burası yol üstü görülüp beğenilecek bir tatil beldesi değildi, bir adaydı, onları bu adaya yönelten bir neden olmalıydı. Sordum.

YÜKSEL PAZARKAYA: Bu adaya gelişimiz büyük oğlumuz Utku'nun Almanya'da doğup büyümüş olmasına karşın Türkiye coğrafyasına, Türkiye tarihine olan ilgisine bağlı olarak gerçekleşti. Utku, "Ege Denizi çok sayıda Yunan adasıyla dolu, iki de Türk adası var, onları gidip göreyim," diye düşünüp geldi buraya. Bozcaada ve Gökçeada'yı gezdikten sonra geri döndüğünde bize de anlattı. Gökçeada çok daha bakir, çok daha güzel, doğası da çok daha zenginmiş. Aradan birkaç yıl geçti. Birlikte bir Türkiye gezisi yaptık. Önce Çeşme'ye geldik, İzmir'deki ailemizi ziyaret ettikten sonra o zamanlar yazlığımızın bulunduğu Silivri'ye doğru yola çıktık. Çanakkale'ye geldiğimizde limanda Gökçeada'ya kalkacak gemiyi gördük; kalkmasına bir saat vardı. Ani bir kararla Gökçeada'ya gitmeye karar verdik, Utku bize "adası"nı gezdirecekti. 1992 yazıydı. Odalarında tek bir yatakla kuru bir dolap bulunan bir otele yerleştik. Bir hafta boyunca adayı gezdik, denize girdik. Bu arada Bademli köyüne de çıktık. Köyün girişinde bizi sırtında okul çantası olan Nejat adında bir çocuk karşıladı. Köyün aşağı kısmında bir evde oturuyorlarmış. "İsterseniz ben size köyü gezdireyim," dedi. Sırtındaki çantayı evine bırakıp geldi. Bize köyü gezdirirken, hangi evde kim oturuyor, anlattı. O

sırada İnci, “İstanbul’da oturan bu insanlar nasıl oluyor da buradan ev alıyorlar, nasıl haberleri oluyor?” diye sordu. Çocuk, birçok kişinin köye gelip burada satılık ev olup olmadığını sorduğunu anlatınca İnci de, “Peki, şimdi satılık ev var mı?” diye sordu. Nejat, “var” deyip bize iki ev gösterdi. O evlerden biri bizim şimdi oturduğumuz evdi. Neyse, uzatmayayım, evin sahibi Bay Halkia Yunanistan’da yaşıyormuş, bu köyde yaşayan amcasının oğlu Bay Yorgo Sguromali’ye vekâlet vermiş; sonuçta harika manzaralı bu evi satın aldık. Çatısı çökmüş bir yıkıntı durumundaydı.

İNCİ PAZARKAYA: Öncesi de var; peşine takıldığımız çocuk, Bay Sguromali’nin kapısını çaldı, açıldı. Çocuk içeri girdi, biz dışarıda kaldık, fakat konuşmaları duyuyorduk. Tam öğle vaktiydi. Nejat, Bay Sguromali’ye “birilerinin evi almak istediklerini” söyleyince, onun, “Evde yok dersin,” dediğini duyduk. Yüksel tam geri dönüp gitmek üzereyken, çocuk yanımıza geldi, “Uyuyacakmış,” dedi, “ama akşamüzeri saat altıda gelerseniz görüşebilirsiniz!” Dedem Selanikli olduğu için öğle uykusunun onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Yüksel’e anlattım. Saat altıda yeniden geldik. Konuştuk, anlaştık, kaparo verdik, sonra Almanya’ya döndük. Bir ay sonra tekrar adaya gelip tapu işlemlerini yaptık. Evi Utku almak istiyordu, yeteri kadar birikimi de vardı. Fakat olası onarım harcamaları gözünü korkuttu, vazgeçti. Fakat Bay Sguromali onu ikna etmeye çalıştı, her bakımdan Utku’yu çok destekledi. Biz de destek sözü verince oğlumuz ikna oldu.

Pazarkayalar Bay Sguromali’den sevgiyle, saygıyla söz ediyorlardı.

YÜKSEL PAZARKAYA: Çok bilgili, aydın bir insandı. Eski Yunancayı, Antik Yunan tarihini çok iyi bilirdi. Adadaki günlük yaşama ilişkin çok ayrıntılı gözlemleri vardı. Burada öğretmenlik yapmıştı, kapatılan Rum İlkokulu’nun son müdürüydü. Bir ara muhtarlık da yapmış.

İNCİ PAZARKAYA: Ağaç budamasından, topraktan da çok iyi anlardı. Bana bu konuda söylediği her şey doğru çıktı. 85-86 yaşlarında öldü; ölene kadar bahçesinde çalıştı. Çeşitli ürünler yetiştirirdi.



Deniz Kavukçuoğlu

HÜZÜN ADASINDA BİR KÖY

Can Yayınları'nın yaşam dizisine Deniz Kavukçuoğlu'ndan bir kitap daha: *Hüzün Adasında Bir Köy / Gökçeada-Bademli*. Kendisi de artık bir Gökçeada-
lı olan Kavukçuoğlu, buradaki komşularından başlayarak, adada kalmış, ka-
labilmiş tüm Rumlarla küçük söyleşiler gerçekleştirmiş, ada hakkında ula-
şabildiği tüm bilgi ve belgeleri bir araya getirmiş.

Gökçeada'nın tarihi, adanın yerli Rumlarının yaşadığı sıkıntılar, devletin uy-
guladığı baskı politikaları, Rumlara ait arazilerin istimlak edilmesi, ailelerin
dağılması, malların yağmalanması, bir zamanlar köylüler için bir cennet
olan, onların ana vatanı olan adanın zamanla bir hüzün adasına dönüşmesi...

Kavukçuoğlu, giriştiği bu sivil tarih çalışmasında adalı ailelerin ve bireyle-
rin öykülerini anlatırken, gerçek vatanın insanın doğup büyüdüğü yer oldu-
đuna da vurgu yapmış oluyor. Gökçeada'nın gelenekleri, komşuluk ilişkileri,
yemekleri, bayramları ve ilginç kişilikleri kitaba renk katıyor. Hüzün dağıl-
sın, bundan sonra insan insana hiçbir zaman zulmetmesin diye.

Hüzün Adasında Bir Köy, fotoğraflarla zenginleştirilmiş, etkileyici bir kitap.

Kapak resmi: AYKAN ÖZENER

ISBN 978-975-07-1837-3



9 789750 718373